

VÖRÖS ZÁSZLÓK ALATT

Ha még úgy látnék mindent, mint a hőskor
hajnalfényében! — Am, ami oly rég volt:
megszürkült, zászlónk feslett, színe tompult,
s múzeum őrzi bátor meneteknek
jelszavait! — s a hősök néma sorban
most elvonulnak mégis im előttem,
lelkem előtt... s mögöttük mennyi szájhős!

Ünnep van, vérző-virágszirmos ünnep,
nagy múlt: fél század — percnyi lét — nagy ünnep!
Világmegváltó eszmék győzedelmét,
Lenin útjának igazát, s jövőnkét
vörös zászlókkal pecsétlő nagy ünnep!

Ha még úgy látnék mindent, mint a hőskor
hajnalfényében!... Am de jár az óra:
s kinek több, kinek könnyebb, s kevesebb volt
öt évtized — amint emez a kettő:
míg felzárkóztak soraink az élhez —,
s van aki mellét döngeti, bár tróger,
van aki hallgat útján visszanezve,
sorsát kérleli: már egyszer se
kelljen közös gödörbe temetni a népek
százezreit, s az: „Ismeretlen Hősök”
szöveget vésní sírfeliratokra!
Van aki gránit, van ki porrá hullott,
van kit a szél vitt pernyeként keresztül
puffadt városok zsiros légtérén át!
És vannak akik úgy élnek közöttünk,
hogy azt sem tudják, élnek-e vagy halnak.

Én büszkén hordom mellemen a jelvényt,
amiért tűzbe ők mentek, a némák,
az örök-görcsbe merevült apáink,
s a köztünk élő nyugtalan virrasztók
(s akik kezükből átvettük a zászlót).
A méltó fény ma őket ünnepelje!
S aki bőrünkön üzletel — a patkány!
ne merje vélünk együtt koszorúzni
emléküket! — E sokféle világunk
sokféle-fajta emberét találtam
a dicső múltnak fényében fürödni:
de csak a hősök ajkán él az ének,
— a rohamoké s építő csatáké —,
s unokáikén: átlőtt selymek mellett
ha letették a fegyvert és a csákányt
s ünnepre gyűlnek hűséget fogadni!
Van kinek sok volt s van kinek könnyebb, kevesebb.
Kik bátrak voltak halni, most se várják,
hogy csak léptükhöz méressék a létünk:
korunknak frissült ütemét megértik
— de már csak nézik: mint lépnek a sorban
önnön-arcukat hordozó utódok, —
mint száguldnak a délceg úrpilóták
a képzelet határáig, s a földgömb
egyik felén mint valósul meg álmuk,

s mint válik eszménk anyaggá!... A hősök
nem hangosak, de bölcssek, mint az élet!
Ezért köszöntöm őket, tisztelettel
kik még megérték, s kik a küzdelemben
társul szegődtek – s új korunk futását
bírták hitükkel – s mindenekfölött Ot:
Lenint köszöntöm némán, ki e harcban
rohamra vitte őket, egyazon cél
s azonos jelszó jegyében, előttünk
világmegváltó harsonáit fújva
győzeimesen, a vörös zászlók alatt!

ÖRÖKÖS SZOLGÁLATBAN

Bölcsödttől negyven évnnyire
s két évtizede harcvonalban
körül nézel: ki jár előtted?
S ki búvik lesbe mély avarban?
És számot vetsz, és ítélisz bölcsen,
tudod, hogy végig kell utadat járnai,
s oda csak az kísér, ki szintén
erős mint te, ki nem akárki.

És ítélisz: Te, Kí Góliáthoz
jöttél hozzám, most elmehetsz már,
tiszteltél zúgó óceánnak
hűs tónak, tudom nem szeretsz már!
S te, ki félted a villanását
szememnek is már, jöhetsz a törrel,
– ha nem lélekkel méretek meg
de csak a romló szemtükörrel!

S indulsz tovább, s nem rettegésben:
amit tettél megvéd az orvtól.
S fellelkesülsz az új tavasztól,
frissül erőd a tiszta hótól:
mert kik követnek, s nem a félszből,
– s nem fétisként – míg lángból koszorúdat
fonják, örködnek szívesen, ha
az önmagáért már szót se szólhat...